

sit Hjem, var faldet saa uheldigt ud, at hun skammede sig over det. Hendes Mor havde ikke sagt et Ord til ham, og Karsten From havde da heller ikke gentaget Besøget eller nogensinde hentydet til det, hvad hun var ham taknemlig for.

Trods Jyttes mange tidligere Venskabsforhold til Mænd var det første Gang, hun havde indladt sig paa egenlige Stævnemøder. Hun var derfor ikke saa lidt nervøs, og dette mørke, regnfulde Vejr, der gjorde Spaserestierne tomme, kom hende godt tilpas. Under Paraply og i Gummifrakke følte hun sig ogsaa tryggere.

Karsten From var paa sin Vis heller ikke fri for Nervøsitet. Han, som havde været saa lykkelig sikker paa endelig at have hende i sine Garn, mærkede til sin Ærgrelse, at han ingen Vegne kom med hende. Hun var ham for klog, for overlegen. Undertiden kunde hun se paa ham med et Blik, der gav ham en uhyggelig Fornemmelse af at være gennemsigtig. Og — hvad der var det værste — under alt dette voksede hans egen Forelskelse paa en Maade, der gjorde ham urolig.

En Dag begyndte han lidt maliciøst at drille hende med hendes Utilnærmelighed. Han talte igen om sin to Aar gamle »Forløbelse« overfor hende og paastod, at det var den, hun stadig ikke kunde tilgive ham.

»Endnu i den anden Verden vil jeg mindes de Øjne, De den Aften sendte mig. Det var Unaade